

det er for dyrt. Vi har desværre set mange eksempler på, at dyre enkeltsager betyder, at der ikke gives de behandlingstilbud, der skal gives, og det er jo dybt beklageligt.

Men når vi ved, det har fundet sted, er det da Folketingets opgave og ansvar at sørge for, at det ikke kan finde sted igen, og det er derfor, vi siger: Vi kender ikke udligningsreformen, men vi ved, at der efter kommunalreformen fortsat vil være mindre kommuner, så lad os dog lægge refusionsgrænsen på et niveau, der gør, at kommunen faktisk har råd til at give de tilbud, der skal gives. Og lav i øvrigt en mellemkommunal, solidarisk finansiering, så den enkelte kommune ikke får unødvendig høje udgifter på området. Lav dog en solidarisk løsning med et forsigtighedsprincip.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Karsten Nonbo for en sidste kort bemærkning, og der er tid nok, nemlig 60 sekunder.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Må jeg spørge: Er det ikke ansvarligt at fastlægge grænsen, når vi kender reformen?

Så et spørgsmål, jeg ikke nåede sidste gang. Fru Mette Frederiksen sagde, at det væltede ind med e-mails til fru Mette Frederiksen med eksempler på, hvad der var gået galt osv. Hvis jeg var imod et forslag, ville jeg i hvert fald vælte alle de e-mails over til socialministeren og spørge: Kan vi få kommentarer til dem? Men hvor mange af de tonsvis af e-mails, der er kommet, har fru Mette Frederiksen sendt videre til udvalget og fået kommenteret, så man kunne få at vide, at her er der problemer, altså har overdænget med nogle eksempler? Jeg er bange for, at når der er tonsvis af e-mails, er det, fordi fru Mette Frederiksen printer dem ud på runestene.

Kl. 13.40

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Undskyld mig, men det er jo fuldstændig absurd at negligere de familier, og det er jo reelt det, hr. Karsten Nonbo gør.

Jeg er da fuldstændig flintrende ligeglad med, hvordan de familier henvender sig til os. Hvis de familier har et problem, hvis de har handicappede børn, de er nervøse for, skal vi da være ligeglade med, hvordan de henvender sig. Uanset om de gør det i tale eller skrift eller til

den ene eller til den anden, er vores opgave som Folketing lige præcis at tage de familier alvorligt, ligegyldigt hvor mange sider de end måtte skrive, og ligegyldigt hvor mange bekymringer de måtte have. Det er det, vi er her for, det er vores opgave som Folketing at tage de mennesker alvorligt og sørge for, at deres børn får de bedste opvækstbetingelser overhovedet.

Angående refusionen synes jeg, det er beskæmmende, at den refusionsgrænse, der er sat, ikke er sat efter, hvor mange dyre enkeltsager der er i de nye kommuner, men er rent fiktivt og fastsat ud fra, hvad man tror. Tro er for mig noget, man kan gøre i en kirke, men når man er politiker, må man gerne vide, når man træffer beslutninger.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Det er jo en diskussion uden sidestykke, må jeg nok sige, især hvis man kender historikken bag lovforslaget. Jeg må i hvert fald sige, at det er lykkedes den socialdemokratiske ordfører at forvirre mig på allerhøjeste plan.

Hvis vi kigger lidt tilbage til førstebehandlingen, sagde fru Lotte Bundsgaard, som på daværende tidspunkt var ordfører: Vi anerkender ideen om glidende decentralisering. Det vil jeg gerne bede fru Mette Frederiksen om at bekræfte, og samtidig vil jeg gerne bede fru Mette Frederiksen om at forklare, hvorfor Socialdemokraterne har skiftet standpunkt i denne sag.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg kan selvfølgelig tage fejl, men jeg erindrer ikke, at den foregående taler var til stede, da jeg holdt min ordførertale her i dag. Hvis ordføreren havde været det, tror jeg, hun havde hørt mig sige flere gange, at vi er tilhængere af en glidende decentralisering, men at den skal foregå økonomisk, kvalitativt og fagligt forsvarligt.

Så tror jeg i øvrigt ikke, at det at forvirre repræsentanter for Venstres folketingsgruppe er uden sidestykke i dansk politik, men jeg skal såmænd bare sige afslutningsvis, at det ikke var tanken om en glidende decentralisering eller én myndighed på det sociale område, der fik handlingerne til at bryde sammen. Det var det, at vi ikke med sikkerhed kunne sige til de familier, der har behov for det, at deres behov vil blive imødekommet, når reformen er indfaset, og det svar vil jeg kunne give til de mennesker.